

Medlem ved lige saa godt som ethvert andet Medlem her i dette Ting, at denne Regering lige fra dens Tiltræden indtil nu og fremdeles, saa længe den bestaar, vil vedblive at fremme den ene Spareforanstaltning efter den anden. Adskillige Foranstaltninger af vidtrækkende økonomisk Betydning for vore Statsfinanser er allerede fremmet, adskillige er under Forberedelse, og adskillige vil blive bragt under Forberedelse, saa snart det er muligt. Der kommer stadig Lovforslag fra Regeringen, der tilsigter Besparelser. Disse Lovforslag trænger til at forberedes i nogen Tid, og de Besparelserforanstaltninger, som overvejes i Kommissioner, kan man jo ikke føre frem, før disse Kommissioner er færdige med deres Arbejde. Det er altsaa ganske rigtigt, at disse Foranstaltninger kommer stykkevis, men det ligger i Sagens Natur. Men det ærede Medlem har ganske Uret, naar han siger, at de kommer planløst, thi de er alle sammen et Led i en velovervejet Plan, som er blevet fulgt lige siden denne Regerings Tiltræden, og som vil blive fulgt fremdeles.

Til det ærede Medlem Hr. Pürschel ønsker jeg kun at sige, at jeg ikke kan modtage hans Bebrejdelse for, at Regeringen tænker sig at lægge Besparelserne væsentlig som Byrde paa en enkelt Samfundsklasse; det var Tjenestemændene, det ærede Medlem her tænkte paa. Men i denne Forstand kan man ikke bruge Betegnelsen Samfundsklasse. Hvis man vil se paa Finansloven og sætte sig ind i vore Statsfinansers hele Økonomi, vil man se, at det er aldeles overvejende Lønningsudgifter, det drejer sig om, og at derfor Besparelser paa Finansloven ganske vist kan foretages ved at stryge eller reducere visse frie Bevilinger og ligeledes ved at udføre offentlige Arbejder i et langsommere Tempo end hidtil, men det vil altid vise sig, at de varigste og betydningsfuldeste Besparelser maa tages paa Lønningskontoen. Dette kan nu foregaa paa forskellige Maader. Det kan foregaa saaledes, at man forøger Arbejdsintensiteten og derved muliggør en Formindskelse af Tjenestemandstanden, eller at man simplificerer Administrationen paa forskellige Omraader og derved opnaar det ønskede Resultat. Det er een Række Foranstaltninger, og Foranstaltninger af den Art har den nuværende Regering gennemført, tror jeg, jeg tør sige, med større Held og mere planmæssigt end nogen tidligere Regering. En anden Række af Foranstaltninger, hvorved man kan re-

ducere disse Udgifter, der tynger saa haardt paa Statens Budget, er selvfølgelig Nedsættelse af Lønninger eller Nedsættelse af Tillæg. Vi har valgt ikke at nedsætte Lønningerne, men at søge gennemført en rimelig Reduktion af Konjunkturtillæget, som er det ikke automatisk bevægelige Tillæg, vi har i vor Lønningslov. Jeg vil fastslaa, at der er ingen Vej udenom dette; man kan ikke tænke sig Besparelserforanstaltninger i vore Statsfinanser, som ikke kommer til at berøre Tjenestemændenes Forhold enten ved at øge deres Arbejde eller ved at formindske deres Vederlag. Derfor er der her ikke Tale om at lægge noget paa en enkelt Samfundsklasse, men der er Tale om at tage Besparelserne der, hvor der nødvendigvis maa spares, hvis der i det hele taget skal spares paa vore Statsfinanser.

Det ærede Medlem Hr. Rode var bekymret over, at der var fremkommet Udgifter, som ikke kunde være forudset, den Gang jeg udtalte mig om Planerne til at opnaa Balance paa næste Aars Finanslov og at opnaa et Overskud til Dækning af Udgifterne paa Tillægsbevillingsloven. Deriblandt nævnte det ærede Medlem en forøget Udgift af 2 Mill. Kr. til Forrentning af de 40 Mill. Kr. som Følge af, at vi foreløbig ikke kan paaregne Udbytte af Præferenceaktiekapitalen. Deri er jeg enig med det ærede Medlem. Endvidere mente det ærede Medlem, at Begivenhederne vedrørende Landmandsbanken havde forværret og vilde forværre vor Valutas Stilling, saaledes at man derigennem vilde komme til at staa for væsentligt højere Udgifter til Forrentning af de amerikanske Laan. Hvad Valutasituationen angaar, tror jeg imidlertid ikke, at den vil blive væsentligt og varigt paavirket af den Begivenhed, der indtraf, da Landmandsbankens Regnskab skulde gøres op og det viste sig, at Stillingen var slettere, end man havde troet i September. I alt Fald er Forholdet for Dollarkursens Vedkommende dette, at sidste Dag i den Uge, der afsluttedes inden den Uge, hvor Forholdet med Hensyn til Landmandsbanken kom frem — den 27. Januar, saa vidt jeg erindrer —, var Dollarkursen 5,17, og i Gaar var den 5,16. Der har ganske vist fundet en Stigning Sted i Mellemtiden under Stemningens Tryk, men denne Stigning har lagt sig igen, og jeg tror ikke, at der af denne Begivenhed vil følge nogen varig Forringelse af vor Valuta. Naturligvis er det klart, at jeg har maattet paaregne en større Udgift til den amerikanske Gælds Forrentning; i det hele